

Arrest

nr. 218 747 van 25 maart 2019
in de zaak RvV X IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VAN DE COTTE
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 23 februari 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van “*de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging*” van 13 november 2017 om een verblijfsaanvraag niet verder te behandelen.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 1 maart 2018 met X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 22 januari 2019.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2019.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat E. VAN DE COTTE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. TASSENOY, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij diende op 10 mei 2017, in functie van haar Belgische zoon, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een ander familielid van een burger van de Unie.

1.2. Op 13 november 2017 nam een administratief assistent bij de Dienst Vreemdelingenzaken de beslissing om de verblijfsaanvraag van verzoekende partij niet verder te behandelen. Deze beslissing, die verzoekende partij op 26 januari 2018 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Op 10.05.2017 diende betrokkene een aanvraag gezinshereniging in als moeder van de Belgische onderdaan [S.Y.]. Gezien aan de hand van voorgelegde documenten het recht op vrij verkeer (overeenkomstig artikel 21 VWEU en richtlijn 2004/38/EG) niet afdoende werd aangetoond, wordt dhr. [S.] nog steeds als Belg aanschouwd. Bijgevolg kan betrokkene zich niet beroepen op art. 47/2 van de wet van 15.12.1980.

De aanvraag dd. 10.05.2017 zal niet verder behandeld worden.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan de partijen werd, overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) de grond meegedeeld waarop de voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu werd het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 november 2017 om een verblijfsaanvraag niet verder te behandelen.

Uit de stukken waarover de Raad beschikt blijkt dat op 4 april 2018 alsnog een verblijfstitel aan de verzoekende partij werd toegestaan. De verzoekende partij lijkt aldus geen belang meer te hebben bij de vernietiging van de bestreden beslissing.

Het beroep komt onontvankelijk voor.”

Op 22 januari 2019 diende de verzoekende partij een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 11 maart 2019, alwaar de raadvrouw van de verzoekende partij uitdrukkelijk werd uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 11 januari 2019 opgenomen grond, stelt deze dat de verblijfstitel waarnaar in de beschikking wordt verwezen bij beslissing van 29 augustus 2018 werd ingetrokken. Zij betoogt dat, nu geenszins blijkt dat de verwerende partij haar aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een ander familielid van een burger van de Unie heeft ingewilligd, zij wel degelijk een belang heeft bij de vernietiging van de beslissing van 13 november 2017 om een verblijfsaanvraag niet verder te behandelen.

De verwerende partij betwist niet dat werd overgegaan tot de intrekking van de op 4 april 2018 afgegeven verblijfstitel.

Gelet op de ter terechtzitting verstrekte toelichting dient het in de beschikking van 11 januari 2019 opgenomen standpunt dat de verzoekende partij geen belang meer heeft bij de vernietiging van de in casu bestreden beslissing te worden verlaten en dient te worden overgegaan tot een onderzoek van de aangevoerde middelen.

3. Onderzoek van het beroep.

3.1. De verzoekende partij voert in haar derde middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de algemene rechtsbeginselen, waaronder de (materiële) motiveringsplicht.

Zij verschaft de volgende toelichting in haar synthesememorie:

“Dat verweerder in weerwil van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 en het algemeen beginsel van de motiveringsplicht stelt dat de motiveringsplicht niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het ‘waarom’ ervan dient te vermelden.

Dat de bestreden beslissing in casu geen enkele motivering inhoudt, zodat het niet opgaat te stellen dat niet ‘voor elke overweging de reden dient opgegeven te worden’, wanneer helemaal geen motivering wordt gegeven.

Dat de bestreden beslissing dan ook op een vage, onduidelijke, onnauwkeurige en niet plausibele wijze gemotiveerd werd en dan ook duidelijk niet beantwoordt aan de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de algemene motiveringsplicht.”

3.2. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoekende partij documenten bij haar aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een ander familielid van een burger van de Unie voegde om aan te tonen dat zij voorheen samen met haar zoon in Nederland verbleef. In de bestreden beslissing wordt aangegeven dat de verzoekende partij *“aan de hand van de voorgelegde documenten”* niet afdoende aantoonde dat haar zoon gebruik maakte van zijn recht op vrij verkeer. Er wordt geduimd dat haar zoon daarom nog steeds *“als Belg [wordt] beschouwd”*. Deze motivering laat evenwel niet toe te begrijpen waarom de door de verzoekende partij aangebrachte stukken – waaruit duidelijk blijkt dat haar zoon die op het ogenblik van de verblijfsaanvraag weer in België woonde voorheen in Nederland was ingeschreven – niet afdoende zouden zijn om aan te tonen dat de zoon van verzoekende partij gebruik maakte van zijn recht op vrij verkeer. De motivering in de bestreden beslissing is derhalve niet pertinent en draagkrachtig. Zij laat de verzoekende partij niet toe te begrijpen op basis van welke overwegingen de door haar aangebrachte overtuigingsstukken niet werden aanvaard als bewijskrachtige en dienstige stukken. Het betoog van de verwerende partij dat er wel werd voorzien in een motivering, dat deze wordt bekritiseerd door de verzoekende partij en dat er geen verplichting bestaat om de motieven van de motieven te verduidelijken geeft geen aanleiding tot de conclusie dat er in casu sprake is van een pertinente en draagkrachtige motivering. Verzoekende partij kan dan ook worden gevolgd waar zij stelt dat de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 werd geschonden.

Aangezien een onderdeel van de aangevoerde middelen tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige middelen, noch van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

Ten overvloede dient er tevens op te worden gewezen dat ter terechtzitting, gelet op de onduidelijke motivering, de vraag inzake de bevoegdheid van de steller van de bestreden akte werd opgeworpen. Hierbij moet worden benadrukt dat de Raad ambtshalve dient te onderzoeken of de bestreden beslissing werd genomen door de hiertoe bevoegde overheid. De bevoegdheid van de steller van een bestuurlijke beslissing raakt immers de openbare orde (RvS 11 juli 2013, nr. 224.332).

Het staat vast dat de in casu bestreden beslissing werd genomen door een administratief assistent *“voor de staatssecretaris voor Asiel en Migratie”* en dat in de akte die verzoekster werd ter hand gesteld enkel wordt verwezen naar artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet als juridische grondslag. Uit voormelde bepaling kan evenwel niet worden afgeleid dat een administratief assistent gemachtigd zou zijn om voor de bevoegde minister, c.q. staatssecretaris, een beslissing te nemen omtrent een aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Ook uit het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen kan niet worden afgeleid dat een administratief assistent een beslissing vermag te nemen omtrent een aanvraag tot gezinshereniging in functie van een Belgisch onderdaan. Verwerende partij geeft ter terechtzitting aan ook geen andere bepaling te kunnen aanduiden waaruit zou kunnen worden afgeleid dat een administratief assistent bevoegd is om de in casu bestreden beslissing te nemen en stelt zich op dit punt naar de wijsheid van de Raad te zullen gedragen.

Deze vaststelling dat de bestreden beslissing werd genomen door een hiertoe niet bevoegde ambtenaar, vormt evenzeer een reden om over te gaan tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van “*de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging*” van 13 november 2017 om een verblijfsaanvraag niet verder te behandelen wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig maart tweeduizend negentien door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK